

Alegeri de deputați în sfaturile populare în comuna Radomirești, raionul Drăgănești-Olt, regiunea Argeș.

Satele și-au ales deputații

5 martie. 8 462 278 de alegători, făuritori ai belșugului cîmpilor, viilor și livezilor, păstrători ai tradițiilor, prieteni ai slovelor și însuflețitori ai vieții culturale a satelor, și-au îndreptat pașii către urnele de vot, alegînd ca deputați în sfaturile populare comunale pe cei mai buni gospodari și cărturari, fruntași în dezvoltarea agriculturii socialiste și înflorirea satelor patriei noastre. Într-o atmosferă de entuziasm, ce s-a revărsat în toate regiunile, locuitorii satelor au ales 127 748 deputați care au candidat din partea Frontului Democrației Populare, manifestîndu-și astfel înalta lor răspundere cetățenească, interesul lor față de importante probleme obștești ale satului românesc contemporan.

Comunicatul Consiliului de Stat cu privire la alegerile de deputați în sfaturile populare comunale exprimă încă odată, în graiul cifrelor, imaginea emoționantei demonstrații a hotărîrii populației sătești de a da viață mărețului program de înflorire a patriei elaborat de Congresul al IX-lea al partidului.

Alegerile de la 5 martie au fost precedate de o largă dezbateră cetățenească a problemelor gospodărești ale satelor, mărturie a nescaterelor resurse de inițiativă, de energie și pricepere puse în slujba înfloririi comunelor de pe în-

treg cuprinsul țării. Cu acest prilej, candidații au consemnat în carnetele lor aproape 100 000 de propuneri de interes general, dintre care unele au și căpătat viață pînă în ziua alegerilor.

Votul dat la 5 martie înmănușează bucuria realizărilor de pînă acum, gînduri și planuri de viitor, dorința țărănimii ca, împreună cu deputații lor, să sporească rodnicia muncii, să înfrumusețeze și mai mult satele întinerite ale patriei noastre.

Să poposim în fața cîtorva secții de votare și să dăm glas unor asemenea simțăminte de care au fost cuprinși alegătorii și în fața urnelor de vot. Comuna Dor Mărunt din Cîmpia Bărăganului. După cum se știe, anul trecut, cooperativa agricolă de producție de aici a fost decorată cu Ordinul Muncii clasa I, iar de doi ani ocupă locul de frunte pe raion pentru cea mai mare producție de porumb: 5 103 kg la ha, pe o suprafață de 1 014 hectare.

Votează Dan Elena, tînăra brigadieră de la sectorul zootehnic. Pentru înția oară votează. Ar vrea să-și exprime bucuria acestor clipe, dar o stînjenește emoția. Aflăm totuși că se numără printre cei aproape 1 200 de școlari, de tineri și vîrstnici din sat care învață. Ea urmează la cursurile serale. Sătenii din Dor Mărunt se mai mîndresc și cu

clădirile noi ale căminului, farmaciei, magazinului de mobilă, dar mai ales cu faptul că la ei, la fiecare 5 zile, se construiește o casă nouă.

Cu bucuria acestor înfăptuiri, cu dorința de a le spori în viitor, au votat toți locuitorii acestei frumoase comune căreia i se mai spune și „satul cu penunii”.

Poposim și la secțiile de votare din comuna Drăgănești, regiunea București. Stam de vorbă cu Radu Riciu, candidat al circumscripției comunale nr. 38. Oamenii îl votează cu dragoste căci îi cunosc bine meritele. Ca președinte al C.A.P. „Infrățirea” el a muncit cu devotament. Astăzi cooperativa din Drăgănești are un fond de bază de peste 10 milioane lei, iar valoarea zilei muncă din anul trecut a fost de peste 30 lei, ajutîndu-i să-și ridice necontenit nivelul de trai. Numai în ultimii zece ani s-au construit peste 450 de case noi.

La Slimnic, pînă la orele 10, votase tot satul. Se cuvine să amintim momentul original și în același timp emoționant cu care s-a încheiat votarea. În fața urnelor au apărut cooperatoarele Paraschiva Bleaca și Elena Stîngu, îmbrăcate în rochii albe de mireasă. Alături de ele, mirii Zaharia Popa și Aron Sorean, urmați de nuntași. Ei au îngemănat bucuria vieții noi cu dragostea

pe care și-au clădit cele două căsnicii. Nuntași au votat pentru înflorirea satului lor și pentru fericirea tinerilor căsătoriți. De aici, de la secția de votare, s-au îndreptat cu toții spre locuințele noi, ale celor două tinere familii, încingîndu-se petrecerea belșugului și a dragostei.

Să zăbovim cîteva clipe și în comuna Măeru, raionul Năsăud. Aici, din inițiativa sfatului popular și a cadrelor didactice s-a inaugurat un muzeu unde s-au înțilnit trecutul, prezentul și viitorul. Cele peste 800 de exponate sînt mărturii ale trecutului zbuciumat, ale prezentului lipsit de griji și ale viitorului comunei, așa cum și-l doresc mărenii. Vom aminti doar cîteva din proiectele lor de viitor: sistematizarea comunei, lărgirea străzilor, plantarea de pomii, construirea unei școli noi, pietruirea a încă 4 km de drumuri...

Realizări, proiecte de viitor. Muncă creatoare, de buni gospodari, dorință de înmulțire a succeselor, de înfrumusețarea continuă a satelor patriei noastre. Milioanele de alegători au votat cu bucuria acestor realizări, cu hotărîrea de a traduce în viață sarcinile trasate de partid, pentru continua dezvoltare a agriculturii noastre socialiste, pentru făurirea noii istorii a României Socialiste.

PRECUVINTARE

La Casa orășenească de cultură Buzău, cultura se simte ca la ea acasă. Precizarea „orășenească“ nu trebuie să inducă în eroare pe nimeni. Nu este vorba numai de servirea numelă a orașului ci de desemnarea unui sediu, de unde mai apoi, prin nenumărate canale, de cultura se răsfinge, se scurge, se răspindește în întregul raion. Valorile culturale pornite de aici, tot aici se întorc, îmbogățite, înfrumusețate, ca să-și ia din nou drumul, pulsate într-un circuit fără oprire. „Să vedeți, ne spune tânărul Nicolae Răican, directorul casei de cultură, ce ni s-a întâmplat la cel de al VII-lea concurs. Lucram noi, cei de la raion, cu o echipă de dansuri, din satul Tercani, aparținător comunei Lopătari. O echipă numeroasă, formată toată din membrii unei familii care aduceau pe scenă un joc numai de ei știut, moștenit din moși strămoși. La faza intercomunală, surpriză. Membrii unei alte familii, dintr-un sat vecin, din Lunci, în frunte cu starostele în vîrstă, moș Perța, a cerut permisiunea să prezinte un joc. Și cînd au irupt în scenă cei 84 de perțani, cu „briul perțanilor“ și alte jocuri de o rară frumusețe, s-a cutremurat sala, iar noi... Noi am trimis mai apoi o echipă care să culeagă folclorul din ținutul Lopătariilor. În vara acestui an vom trimite iar. Cele învățate atunci au îmbogățit fantezia coregrafilor noștri și au înfrumusețat dansurile din cuprinsul raionului.“

Am relatat acest caz pentru dovedirea afirmațiilor cu privire la circuitul cultural permanent.

Firește însă că acest circuit se realizează nu spontan, ci printr-o activitate bine gândită. De mai mult timp, Casa de cultură din Buzău funcționează pe baza unui regulament experimental, al cărui principiu de bază este asigurarea în primul rînd a unei activități model în oraș. În felul acesta, centrul de greutate al muncii metodice cade unde trebuie, ciștigîndu-se însemnate sporuri de calitate în activitatea culturală din toate satele raionului.

Concomitent cu activitatea desfășurată la casa de cultură, o seamă de activități sînt îndreptate direct spre sprijinirea formațiilor din comunele aparținătoare orașului și raionului. Studioul artistului amator convoacă, de pildă, lunar pe toți instructorii formațiilor. Cu acest prilej se fac schimburi de experiență pe secții, se țin lecții exemplificate prin susținerea unor spectacole model. Cercurile care activează pe lângă casa de cultură nu-și limitează nici ele influența la raza de cuprindere a orașului. În cenaclul literar activează și creatori de texte pentru brigăzile artistice de agitație. În cercul de artă populară se lucrează costume naționale, se verifică autenticitatea costumelor echipelor de dansuri. Membrii acestui cerc instruiesc, la rîndul lor, pe creatorii de artă populară din comune. La Simileasca funcționează, sub îndrumarea unui membru al cercului din Buzău, un cerc de sculptură în lemn.

Nu ne stă în putință să înfățișăm întreaga activitate a Casei de cultură din Buzău. Ne vom mărgini să spicuiem din ceea ce ni s-a părut mai demn de relevat.

• Forțele artistice și metodice ale raionului, cum e și firesc, sînt concentrate pentru sprijinirea celui de al VIII-lea Concurs al formațiilor artistice amatoare. Cunoscind aceste amatoare. Cînd plătuc impresionați, gîsind la faza intercomunală de la Scurtești un juriu complet și competent. Juriul nu s-a mulțumit să pună note. A chemat pe rînd instructorii formațiilor, insistînd asupra punctelor slabe, dînd indicații de regie și organizare. Seriozitatea juriului a impresionat. Artiștii amatori din comunele Vadu Pașii și Scurtești au înțeles că etapa intercomunală este o fază importantă; că trebuie să

muncește alături și totuși să-i aplaude pe artiști. Replica pot să nimerescă în plin, să vizeze niște lucruri știute de toți și totuși spectatorului să-i vină să strige „bravo“ ori poate „bis“.

Va să zică, se poate. Dar cum? Muncind cu dragoste și abnegație, cum face de la începuturile brigăzilor artistice de agitație, tovarășa Rodica Ionescu, învățătoare în comuna Scurtești. Secretul reușitei? Poate acela că instructorii brigăzilor se gîndesc mai întîi la scop. Programul pe care l-am văzut, al brigăzii din Scurtești, a fost făcut special pentru concurs, ci pentru adunarea generală a cooperativelor. Poate felul în care a știut să-i atragă pe interpreți, aducînd pe scenă familii întregi — soție, copii — oameni talentați care își sporesc prestigiul cîștigat în muncă cu prestigiul artistic și invers. Sigur, talentul și curajul instructorului.

• Un „of“ al artiștilor amatori din Scurtești și Vadu Pașii. Ce-i drept, l-am întîlnit și în altă parte. Lipsa artiștilor instrumentiști. Fără ei, echipa de dansuri e ca și inexistentă, brigada se sufocă, soliștii vocali... Dar ce să mai vorbim. Cei din Vadu Pașii au fost nevoiți să-l smulgă literalmente pe singurul lor acordionist de la o nuntă, spre supărarea nuntașilor. Oare Casa regională a creației populare nu ar putea să facă ceva pentru pregătirea mai multor instrumentiști? Sau poate cu instrumentiștii de la casa de cultură s-ar putea înjgheba un cerc de acordeon, de vioară?

• Cînd cimpoierul Radu D. Ion din Scurtești și-a terminat programul, a scos căciula și s-a închinat cinstitei adunări. Iar cinstita adunare „și-a scos pălăria“ în fața măiestriei interpretării.

Pe marginea unei faze intercomunale

muncească mai temeinic pentru retur.

• Așadar, se poate și așa. Se poate ca brigada artistică de agitație să fie și artistică, și de agitație. Se poate să spui cit și cum s-a realizat în gospodărie, cum și din vina cui au murit cei 28 de purcei, cum s-a întîmplat cu Stanciu Gheorghe și cu Liță au făcut atelajele zob și altele și altele și totuși, spectatorul să aibă impresia că are de-a face cu arta. Spectatorul poate să recunoască în interpreți pe cei cu care

Cultura la casa ei

Pagină redactată de E. MARTIN

Auzite și văzute la MEREI

Intr-o sală, la grajdul popular, s-au adunat membrii unei comisii. Au o sarcină nu tocmai ușoară. Să cearnă printr-o sită deasă activitatea cultural-educativă desfășurată în perioada de iarnă. (Din inițiativa comitetului raional de partid, antrenat fiind în această acțiune întregul activ cultural din raion, comitetele executive ale comunelor au analizat munca cultural-educativă în perioada de iarnă).

Materialul se încheagă greu. Aceasta din cauză că nu-i ușor să-ți vezi propria ta muncă cu ochii celor ce beneficiază de munca culturală. Iată, bunăoară, munca cu conferințele. A fost o dată o acțiune frumoasă, de care toți își amintesc cu plăcere. A venit de la raion procurorul Ion Iliea și a susținut o conferință despre familia socialistă. Sala era plină de tineri și conferința a fost ascultată cu mult interes. Conferențiarul a avut grijă să se documenteze înainte, la fața locului, și a dat unele exemple și în bine și în rău, chiar din MEREI. De față era și Nicolae Ionașcu și soția sa. Conferențiarul i-a pomenit printre cei ce, în mod nechipzuit, au găsit de cuviință, după o scurtă conviețuire, să divorțeze. Curînd după aceasta, soții s-au împăcat... Au mai fost, firește, și alte conferințe care și-au demonstrat utilitatea. Mai ales cele ținute de ingineria gospodăriei. Aneta Dobrin, vizînd direct unele aspecte ale muncii în C.A.P. Cele mai multe conferințe însă au avut un caracter general și au trecut fără să lase altă amintire decît... lungimea lor.

Necazuri sînt și cu munca artistică. Formațiile se află într-un stadiu inițial, la a doua sau a treia repetiție, după o tăcere ce durează de la al VII-lea concurs. Cauzele? Sînt multe. Printre ele și lipsa activității consiliului de conducere al căminului în întregul lui.

Post scriptum :

Am fost informați că în timpul scurs de la documentarea noastră și apariția materialului de față, sedința de analiză a avut loc.

...Repetă brigada artistică de agitație. Au venit de la casa de cultură instructorul Nicolae Peneș și acordeonistul Vasile Stanciu. Nicolae Peneș muncește cu fiecare interpret în parte. Draga Andrei, o fată altminteri vioaie și dezghețată, pe scenă rostește replicile stînjentă, fără naturalețe. Instructorul îi sugerează să se identifice mai bine cu rolul ei : o cooperatoare care îl iscodește pe contabil asupra realizărilor din cooperativa lor. E cam greu pentru Draga Andrei, tehniciană, în primul ei an de activitate, trimisă la școală de C.A.P. MEREI, să se transpună în postura unei fete neștiutoare de ce se întîmplă în cooperativă. Doar are în carnetul ei tot ce s-a realizat în cooperativă !

Tovarășul Peneș o ajută să apeleze la imaginație și astfel la a doua, a treia încercare treaba merge mai bine.

Cum era și firesc, repetiția a decurs în prezența și cu ajutorul instructorului brigăzii, tovarășa învățătoare Elena Calvorescu. Ea a avut de învățat cu privire la felul cum trebuie să muncească cu brigada. În decembrie și în ianuarie a avut prilejul să se documenteze asupra muncii în spectacolele de transpunerea scenică, pe etape, a programelor de brigăzi și folosirea speciilor literare culte în programele brigăzii. Acestea au fost temele lecțiilor de la studioul artistului amator. Totuși, n-ar fi stricat dacă, după repetiție, tovarășul Peneș i-ar fi dat unele indicații.

Cu teatrul la Cărpiniștea

Echipa de teatru a casei de cultură a mers, pînă acum, din succese în succese, stăpînînd astăzi premiul II pe țară la finala celui de al IV-lea Festival biennial de teatru. Echipa se pregătește acum însă, cu piesa **O noapte furtunoasă** de Ion Luca Caragiale, cu care speră să obțină consacrarea de teatru popular. Intre timp, s-a născut și o echipă de teatru-fiică. Cu această odrasă tinăram am pornit, într-o simbrătă seara, spre comuna Cărpiniștea.

Cîteva cuvinte despre gazde. Munca artistică se bucură aici de mare prețuire. Funcționează o echipă de teatru, un cor de 120 persoane, un grup vocal, brigada artistică de agitație, echipă de dansuri, soliști vocali și instrumentiști. Jumătate din sala căminului se umpluse numai cu membrii acestor formații de bună reputație și cu instructorii lor. Apoi tineret mult, cooperatori, cadre didactice. Deci un public exigent, pretențios.

Cu atît mai plăcute au fost pentru membrii echipei de teatru, aflați la prima lor deplasare, aplauzele repetate ale publicului. Și dacă ne încumăm să facem o cronică a spectacolului : **Nota zero la purtare** de Virgil Stoenescu și Octavian Sava, e pentru că am asistat cu adevărat la un spectacol de bună calitate, încheat, unitar. Ceea ce impresiona de la bun început a fost faptul că regizorul, Sandu Vrapciu, metodist la casa de cultură, a dat rolurilor secundare aceeași atenție ca și celor principale. Dînd notă bună tuturor actorilor amatori se cuvine deosebit. Elevele cîteva reușite se menționă. Matei Petruța Constantinescu a creat o Mariană

nu numai autentică dar și originală, după o interpretare proprie. Piesa **Nota zero la purtare** este mult jucată de amatori și de cele mai multe ori interpretele Marianei Pleșoianu întîmpină o dificultate în dozarea seriozității și a caracterului încă copilăresc al acestui personaj. De aceea acest chip iese ori prea serios și deci schematic și neconvingător, ori prea copilăresc și atunci evoluția lui ulterioară pare neconvingătoare. Petruța Constantinescu a depășit această dificultate. Ținînd bine măsura între componentele dominante ale personajului, a creat o Mariană plină de naturalețe, maturizîndu-se sub ochii spectatorilor.

Constantin Iosif, în rolul lui Miron Răducanu (Barbarosa), a fost exploziv și concentrat totodată, spontan și reflexiv, oleacă pușlău dar, totuși, plin de bun simț.

Jimmy Gheorghe, interpretează rolul profesorului Matei Butnaru. Nimeni n-a putut ghici, în omul încovoiat de o experiență amară, frînt de viață în prima parte a piesei, renăscînd în cea de a doua, un elev ! O observație avem de făcut totuși cu privire la acest rol. Uneori vocea actorului amator este prea voit bătrînească, dînd o notă de sfortare

Ne-am fi așteptat la mai mult de la „încheiere“. Nu ne referim la finalul piesei ci la ceea ce a urmat sau mai bine zis ar fi putut să urmeze după căderea cortinei. Ar fi fost binevenită o întîlnire, fie și scurtă, între artiștii din Buzău și cei de la Cărpiniștea. Poate se va face acest lucru în viitoarele deplasări ?

VALOAREA OPINIEI COLECTIVE

INSEMNAŘI
DINTR-O
ADUNARE
GENERALĂ

Sala înșesată de lume, numărul celor care au vorbit și mai ales cele ce s-au spus sint tot atâtea indicii că la Izvin, raionul Timișoara, cooperatorii pun la inimă treburile unității lor. Dacă am adăuga că au fost netoleranți cu lipsurile, s-ar zice că în prima lor adunare generală din anul acesta au pășit cu dreptul.

S-a vorbit insistent de potențialul cooperativei agricole și de felul cum este folosit. Se înțelege prin aceasta buna utilizare a forței de lucru, a înzestrării materiale, dar și valorificarea calităților morale ale oamenilor. De aceasta depinde în fond progresul continuu al C.A.P. Fapt este că averea lor a crescut cu peste o jumătate de milion într-un an, și că la fondul de bază se adaugă 65 000 lei la fiecare sută de hectare. Și totuși valoarea zilei-muncă crește numai cu 1,76 lei. Disproporția este evidentă, iar adunarea generală, această școală a răspunderii și a curajului critic, va dezvălui, după cum se va vedea, cauzele.

Pământul, care în darea de seamă este denumit „mijlocul nostru principal de producție”, a fost fertilizat, lucrat cu mijloace mecanice, fapt care explică depășirile de producție la porumb, la orz, la sfeclă și tutun. La grâu însă producția a dat înapoi, deoarece cultura a fost inundată. De când se știe că Izvinul se cheamă așa, se mai știe că locul denumit „Goana”, în suprafața de 200 hectare, este inundabil. Pentru locurile inundabile există leac: drenajele. Anul trecut, apa le-a dijmuț din recoltă aproape 100 tone de cereale. „Dacă nu le-ar fi mîncat apele, ne-ar fi intrat în hambar” spun oamenii cu un regret tardiv. Se hotărăște, — (în sfîrșit) — ca în acest an să se pună capăt neajunsului. Sute de mîini, adică cele care vor minui și unelte, se ridică, sprijinind hotărîrea de a se săpa canale de scurgere.

...La Izvin, pământul e bun și rodnic, și el tot așa a fost și la grădina de legume. Anul trecut au fost producții mari la varză și cartofi (respectiv cîte un vagon la hectar depășire de varză și 6 tone la cartofi). Numai valorificarea surplusului ar fi plătit toată truda unui an. Miră-se cin' s-o mira, dar grădina de legume a ieșit în deficit. Scrie negru pe alb: în loc de 1 264 000 lei cît era prevăzut, s-a realizat numai 1 086 000 lei. Vina de căpetenie o poartă Oficiul de valorificări din Timișoara, care a contractat cu Izvinul 200 de tone de varză și 150 de tone de cartofi și n-a ridicat nici un kilogram. Ori cît de greu ne-ar fi s-o spunem, dar întreaga cantitate nevalorificată a fost dată ca hrană la animale. În acest timp pe piața Timișoarei varza se găsește destul de rar din cauza unei depozitari și repartiții defectuoase.

Ce trebuia să facă în schimb consiliul de conducere al cooperativei din Izvin într-o asemenea situație? Trebuia să ia pildă de la gospodarii pricepuți și practici — și ei nu sint puțini — care au pus butoaie cu varză la murat, din care folosesc și pentru casă și vind și pe piața orașului. Am găsit aici pe Cheslia Spătaru, care a pus șase buturi de varză, și pe Nicolae Ursu, care a declarat că realizează din vînzarea verzei 1 200 lei pe lună.

În fața adunării, președintele recunoaște că dacă ar fi manifestat mai multă inițiativă, nu s-ar fi prăpădit muncă de pomană. La cultura verzei s-au cheltuit 3 600 zile-muncă, ceea ce revine în bani 75 000 lei. Dacă legumele ar fi fost valorificate s-ar fi putut adăuga la fiecare zi-muncă încă 3 lei.

Facem loc acestei recunoașteri, socotind-o ca pe o fermă hotărîre pentru viitor.

Discuțiile ne poartă în zone nebănuite ale procesului de producție. După ce enumeră ca pe un fapt de încurajare morală realizările unui an de muncă, cooperatorii lasă lauda la o parte și ceea ce urmează e afirmarea unui netăgăduit simț al responsabilității.

Iată cuvintele brigadierului Nicolae Humă: „Nu-mi place cum repartizează S.M.T. Receaș mășinile. E aici tovarășul inginer Mircea Lazăr și îl rog să ia notă. Au trimis stropitorile pentru pomi la Bazoș unde nu-s pomi”. Trece apoi la problema normării: „Unii aleargă încă după ciștiguri ușoare, dar norma se pune cu socoteală și nu de dragul fiecăruia, că altminteri batem pasul pe loc”. Spune că oamenii din brigadă chiar cer corectarea unor norme ea cele de la întinsul sirmei la vie și făcutul gropilor pentru araci, pentru ca astfel să nu se deprecieze valoarea zilei-muncă.

Îl ascultăm pe Achim Mandriș, brigadier de cîmp: „Se putea realiza o producție mai mare la floarea soarelui, dar știți bine că am dat o singură săpă, fiindcă toate brațele au fost trimise la un moment dat la vie. Nu e bine așa: „toți la vie” sau „toți la roșii”, că doar are fiecare cultură nevoile sale. Să repartizăm cu chibzuială forțele în funcție de momentul campaniei”. Mandriș formulează o nouă cerere de revizuire, de astă dată a producției prevăzute la sfecla de zahăr, arătînd că se poate obține o producție mai mare, administrînd anume azotatul după prașila a doua.

...Este unul, Ion Țarină, lucrător în cîmp, care timp de trei ani de zile n-a deschis o dată gura la o adunare. Și iată-l acum exteriorizînd, după o îndelungată frămîntare, un gînd care nu-i de fapt numai al lui, ci al multora și pentru care s-a străduit să găsească o soluție: „Să mărim suprafața de trifoliene, că după dinsele merge bine grîul; că-i păcat c-un pămînt ca al nost' să nu săltăm peste 1 500 kg la hectar”.

Așa este; în darea de seamă s-a și amintit că semănîndu-se grîu după grîu, au apărut dăunătorii.

...În prima lor adunare generală sună ca un solemn cuvînt de ordine: „Să punem toți umărul la treabă”. Fiindcă anul trecut — spune documentul comisiei de revizie — 69 de cooperatori au avut sub 40 de zile-muncă efectuate. Semnificativ este însă că dintre ei 51 sint bărbați. O lăsăm aici pe Ludovica Sfircoluș, președinta comisiei de femei, să pună punctul pe i:

— Lucră omule cum se cuvine, nu lăsa pe femeie să ducă tot greul (nu se știe cui se adresa, dar unii îi ocoleau privirile). Spui că ești capul familiei și conduci, dar să știi că femeia e gîtul care întoarce capul. (Risete, aplauze aprobatoare). Unii — în timp ce femeile trudes din greu la cîmp — umblă după ciștiguri ușoare. Ținînd isonul Ludovicăi, le trecem de grabă numele aici: Ion Maxim, Mihai Stoia, Ion Orcic, Iliu Dragomir.

Sint femeie care au scos de pe parcelele lor 5 000 kg cucuruz la hectar și despre care din păcate nu se vorbește cum și cît s-ar cuveni. Cu și mai mare grabă le amintim: Floare Descariu, Livia Indricău, Stela Cherlia, Marcu Domnica.

Timp de două ore, la adunarea generală din Izvin am văzut la lucru înțelepciunea colectivă. Poate pentru asta afirma președintele: „După fiecare adunare generală ni se deschid mai mult ochii, sintem mai puternici și mai curajoși”.

V. TOSO

„VENIȚI
S-O VEDEȚI
PE GEORGETA!”

*

Poate că nu aș fi povestit cele ce urmează, deoarece le consideram ca făcînd parte din capitolul intim, dacă nu m-ar fi impresionat într-atît tristețea din ochii Georgetei Rotaru. Este elevă în clasa a V-a a școlii din comuna Teișani-Teleajen și locuiește la Ion Moldoveanu, bunicul dinspre partea mamei, un om trecut de șaptezeci de ani. Moș Ion, cum îi spun oamenii, are grijă de Georgeta, așa cum odinioară se îngrijea de fiica lui. Spera ca bătrînețile să-i ofere alte satisfacții... Dar se simte mulțumit și așa. Să aibă Georgeta o casă unde să-i fie bine, să-și facă lecțiile și după aceea să-i spună o snoavă, o poveste. Dorește să vadă scîlpînd fericirea copilăriei. Moș Ion face tot ceea ce este omenește posibil. Georgeta învață bine, îi ascultă snoavele încercînd să-l bucure, dar închide în ochii și în inima ei o durere. De unde izvorăște?

Georgeta Rotaru nu are părinți, deși atît Petre — tatăl ei, cît și Maria — mama ei, trăiesc și își văd liniștiți de drumurile lor. Pentru că drumul lor s-a despărțit în urmă cu vreo nouă ani. Să privim puțin spre fiecare în parte, dat fiindcă ei nu mai formează o familie dar au o răspundere comună: Georgeta.

Calitatea de părinte nu dispăre o dată cu divorțul, de la această datorie nu se poate abdica.

Petre Rotaru lucrează la Centrul de librării și difuzare a cărții din Ploiești. Într-o vreme și-a mai adus aminte, sporadic ce-i drept, dar și-a adus aminte, că are un copil. Acum patru ani a luat-o pe Georgeta la el, la Ploiești. A stat fetița două luni, dar bătăile și umilințele pe care le-a îndurat au determinat-o să fugă la o soră a mamei aflată la Ploiești și de acolo să se întoarcă în Teișani, la bunicul ei. Au mai trecut doi ani pînă cînd memoria lui Petre Rotaru a început iarăși să funcționeze. Într-o vacanță a luat-o din nou pe Georgeta din Teișani, dar n-a mai ținut-o lingă el ci a dus-o în comuna Surani, unde locuiește mama lui. Fetita nu s-a simțit bine nici aici și, după o scurtă perioadă, este nevoită să revină la Teișani.

De atunci, Petre Rotaru nu numai că nu a dat nimic pentru întreținerea copilului, dar nici nu a venit să-l vadă, nici nu s-a ostenit să-i scrie măcar o singură carte poștală. Ce fel de inimă are acest om de-a putut să „uite” complet de existența fetei sale? Nu-l mai interesează nimic; nici dacă trăiește, nici cum trăiește. Dacă n-ar fi fost moș Ion Moldoveanu să o crească, să aibă grijă, cine știe ce s-ar fi ales de bietul copil, „fără tată”. Probabil că Petre Rotaru se bucură în liniște de respectul colegilor care nu-i cunosc răutatea și egoismul din ascunzîșul sufletului. Oare puterea colectivului nu-l poate determina pe Rotaru să-și îndeplinească îndatorirea de părinte?

Maria, mama Georgetei, s-a recăsătorit și locuiește împreună cu soțul ei, Traian, la Slănic-Prahova. Această a doua căsnicie i-a dăruit încă trei copii. Nu este un argument ca să uite de existența Georgetei. Și totuși așa s-au petrecut lucrurile. Traian nici nu vrea să audă de Georgeta. Este greu de apreciat cît de vinovată este Maria. Ea are grijă de cei trei copii, dar de Georgeta nu. Cît de bine se aplică, în acest caz, înțeleapta zicală bătrînească: „Pentru unii mămă...”.

Discutînd cu moș Ion Moldoveanu, l-am întrebat de cînd n-a mai venit Maria să-și vadă fetița.

— A fost prin toamnă, ca să-i dau niște carne de porc.

— Și de atunci?

— A mai fost Traian, ca să-i dau niște cartofi.

După cum se vede, el au venit să ia, și bătrînii le-au dat, căci așa sint părinții. Maria însă nu s-a dovedit mamă pentru fata sa. Că nici cînd a venit ea, nici cînd l-a trimis pe Traian, nu s-a gîndit să-i dăruiască o rochiță, o pereche de încălțări, o carte cu povești. Toate aceste griji au rămas numai în spatele lui Ion Moldoveanu care, așa bătrîn cum e, face sacrificii să-și crească nepoata. Ca să-i fie bine Georgetei, acest om se uită pe sine, consideră că totul este normal, firesc. Dar și bunătatea are o limită, mai ales cînd stă față-n față cu neomenia.

Vrem să credem că atît la Petre cît și la Maria, simțul părintesc n-a pierit cu totul și poate fi pus în valoare. Timpul nu este pierdut. Lor ne adresăm: veniți s-o vedeți pe Georgeta; alungați-i tristețea, redați-i zîmbetul. Nu distrugeți o floare care aspiră spre lumină.

ANDREI CROITORU

La saivanele de oi ale C.A.P. Căciulați, raionul Urziceni, regiunea București

vaiddeenii — oameni

Ciobăntja

La șezătoarea închinată ALBINEI...

NOTE PE FLUIER ȘI CONDEI

BARUȚU T. ARGHEZI

Cum și condeul și fluierul sînt așchii de lemn rotunjit de ascuțiturile cuțitului care taie la cină piinea, și cum același lemn e ramura copacului mai tînăr sau mai vîrstnic, apropierea dintre cîntec și slovă nu poate fi decît binevenită.

Cîntecul călătorește și el ca și condeul; lingă inima drumetului; dintre rîspîntii și cărări, însemnările de față încearcă zugrăvirea unui moment de gînduri și fapte adevărate...

Era o zi dinspre sfîrșitul lui februar, tulburătoare prin desfășurarea ei sărbătorească: abia s-au așezat gîndurile răzvrătite de un popas de-o seară și o zi în plină altă lume, desprinsă parcă din mileniu și încremenită în cîntec și legendă. O splendidă așezare de ciobani la poale de munte, pe apa Luncavățului, cu numele păstrat parcă din basmele de luptă și suferință ale lui Făt-Frumos cu zgripțuroaica: **Vaiddeenii**. Adică în porecla de odinioară dată obidiților oieri sosiți de peste crestele Carpaților „Vai-de-ei”. Denumirea se amestecă absurd cu alta, a

altor oameni, roboți de pămînturi mănăstirești: **Ferecații**... Fercații și Vai-de-eii au plămădit un om ardelean la grai dar cu nuanțe oltenesti — o limbă originală, încă nestudiată, în stare să furnizeze, desigur, pentru specialiști, surprize neașteptate. Noi ne vom permite numai a vorbi despre o impresie lăsată de o realitate închegată.

Cine-s vaiddeenii de azi? Ciobanii care au cutreierat în lung și-n lat țara, ciobanii care intră-n bibliotecă lor în cojoc aducînd la schimb volumele în traista de merinde — vestiții fluierași ciștigători a șase festivaluri de cîntece și joc. Oamenii cu fluiera înfipțată-n brîu și băcițele cu furca de tors prinsă-n bete — artiști și gospodari, păstrători ai unor obiceiuri și datini din străbuni.

Poposisem, așadar, printre acești ciobani cărțurari și artiști, participînd la o șezătoare închinată împlinirii a 1000 de numere a revistei **Albina**. Ne-a vorbit ca din **vremi** de cronică ciobanul Ion Cosmulete, iar

vîrstnicul Dumitru D. Tărtăreanu a legănat în versuri balada vieții lui. Ne-a cîntat din bărbăteasca lui vocea tunătoare Ghiorghia Vineanu: o voce cu tremurul ușor sacadat ca un ecou scoborîtor din munții lui.

Aproape un ceas petrecut în cămăruța bătrînului meșter Ne-a-nțors în vremuri de demult cînd pe-același fluier din lemn de prun se înfiripau în cîntec doinele de jale și de dor, povestirile cîntate despre Avram Iancu, despre haiduci, flăcăi și miorițe... Fluierași mici, cu cîntarea mai ascuțită, fluierași mari cu glasul mai adînc treceau pe buzele meșterului care le dădea, o dată cu prima șuierătură de încercare, seculara lui binecuvîntare.

Loc de poezie, de cîntec și de viață activă — loc de belșug și obștească avuție. Vaiddeenii sînt comoara unui suflet nemărginit și a unei omenii a tot cuprînzătoare. Bătrînii cu mustățile albe ca lina mioriței, tineri vînjoși, cu frunțile înalte, fete și femei de o frumu-

șe exemplară, purtîndu-se în costumele lor de crai de munte și Cosinzene născute din limpezimea izvoarelor fermecate, vaiddeenii de azi sînt scoborîtorii unei lumi tefere, energice, neînduplecate, cinstite și înțelepte, a lumii românești cu obirșie de două ori milenară.

Tăcerea lor gînditoare ne face și pe noi tăcuți să fim, cu toate că bucuria de a-i cunoaște ne-mpinge să rupem așteptările, cugetarea și adîncă rumegare a fiecărui nostru gest. Il descoperim treptat, impresionat de cită diversitate ascund sub căciulă, cojoace și tăceri. Nu-i cioban și nu-i băciță care să nu calce pragul bibliotecii și care să nu citească mult. Bătrînilor le plac lecturile istorice. Tinerii caută povestiri mai noi, romane, sport și revista **Lumea**... Scotocim prin fișele bibliotecii: bătrînul Nistor Dumitru care-o viață întregă a cutreierat țara cu turmele lui, a cîntat de la întîi ianuarie pînă la jumătatea lui februarie 16 cărți: **Război și pace**, **Traian împăratul Ro-**

mei, Bobina, **Văcători**, **prin rute** și altele. Grigore Băluță aceeași perioadă me... Anul tre luate din bibli de cărți, citite bați și 697 de f ianuarie acest cord a fost de Cifrele reprez: de cultură, un cunoaștere, o t rezultat concr înalte condiții fletească și ma Ne-aducem versurile unei de-un bătrîn:

„Cine nu creș
Nu știe nici

Dar porecla rămas numai o vestită la întîliră ale ciobanilor nouă, făcută d min al lor pen tațiuni de ar valoroasa lor e ierași dublați c meilor cîntînd doine cîntînd gătire un muze comunei cu ol vechi de ciobă țigii ale trec pe teritoriul c expoziție, unică tivă, a portul acestea sînt n puncte de inter enilor.

„Pe-un picior
Pe-o gură de
Iată vin în
Se cobor la

Miorița trăieș unor împliniri sodul cioban cîntă pe fluier țări întregi ca și-l aplaudă Venind din ză ale nuanților, deeni aduc în : nă un vers ne mai altfel decî călare-n șa pe spuma laptelui coborînd, ducîr torcîndu-se n cîteva sute de casei lui, flăcă ciul cărunț pă atînsă — comoa scumpă, obicei graiul... Eei ne aceeași prospet tului ca izvoru cleștar: nouă ne decît să n fericirea de a de a-l fi îmbr cîntare și dup și bucuria de a tori cinstiți și e de mare pret tății românești

„Fluieraș de fog / mult zice cu drag...”

și cîntec

Ion Cosmulete

Moș Mitu

LA IZVOR

Cine la izvor
Cuprinsă de dor
Se coboară oare
Jos la lăsațoare,
Ca să ia-n găleată
Apa cea curată
Apa cea mai rece
Ce pe șipot trece ?
Este ea... șireata
Ea duce găleata
Jos către izvor
Unde mare dor
Poate să-și aline
În undele line
Ce trec strecurate
Și nevinovate,
Unde-și spală fața
Să-apară roșeața,
Roșeață de munte
Sub o albă frunte,
Și sub sprincenele
Ochi de afenele
Ce privesc cu dor
Unde de izvor
Care se streacor
Și se duc în jos
Prin brădet frumos...
E plină găleata
Și-așteaptă șireata
Din șipot s-o ia
Să plece cu ea.
Dar ea tot mai șade,
Ceva parcă vede
Din cetină deasă
Ceva parcă iasă
Că s-o ia de mină
De urît să-i fină.
Un chiot ea pune
De-ncep să răsune
Văile-adinci
Brazi și sure stînci.
Gîndul o frămîntă
Și-ncepe de cîntă
Cîntece de dor
Pe lingă izvor.
Pe lingă găleată
Cîntă de șireata...
Dar ea cîntă, cîntă
Brazii de frămîntă
Celina ș-o lasă
Văzînd-o frumoasă...
Cineva ce are
Dor ca fiecare
Aude cîntînd
Brazii fremătînd,
Poala-n jos lăsînd
Și nerăsufînd
Apare oftînd
Printre brazi mărunți
Cum sint ei pe munți,
Un tinăr plăcut
Care l-a știut.
Ș-atunci lingă ea
S-așează colea,
Ceva ca să-i spună
Țînd-o de mină.
Ea sfioasă face
Gesturi face, face,
Apoi pleacă-n pace
Să ducă la stîna
Gălețușa plină.
El singur rămîne
Spunîndu-i că miîne
În amurg de seară
Să ne-ntîlnim iară...

Am pășit într-o casă
coborîtă parcă din po-
vești. Moș Mitu, deși poar-
tă povara celor 68 de ierni,
mai păstrează totuși în fi-
gura-i blajină, în ochii
rupți din albastrul de vară
al cerului, farmecul lui
Făt-Frumos. L-am surprins
în clipa cînd dădea viață
unui fluier mic, un a-
devărat fluier fermecat. O
melodie de demult i-alu-
neca de pe buze, revărsîndu-
se apoi din fluier, cu
sunet de baladă. Din cînd
în cînd insoțea cîntecul cu
vocea-i șoptită: „La finti-
nișă din Lotru / Unde se
certa cu corbu”.

De mai bine de jumătate
de veac moș Mitu mește-
rește fluier, dîndu-i fiecă-
ruia ceva din frumusețea și
bogăția sufletului lui. Cio-
banii care-i poartă „odras-
lele” la chimir, îi spun :
„Is ca și inima matală”.

Meșteșugul l-a furat de
la un bătrîn cioban, venit
de nu se știe unde și ținut
locului de farmecul prive-
liștilor vaideene și bunăta-
tea oamenilor de-aici.

A furat meșteșugul cu su-
fletul, și l-a îmbogățit și i-a
dăruit strălucirea anilor de
mîgală. În casa cu frumu-
seși ca din povești, am vă-
zut sumedenie de fluier,
mai mici, mai mari, unele
așteptînd să-și audă vocea
cea dintii, altele abia nă-
cîndu-se. Ne-au încîntat
privirea și sufletul fluier
încînsate în briie de alamă,
cu înflorituri bătute de po-
tricală, cu puncte mici rîn-
duite cu înșepătarea și în-
șăfîșînd drumurile lungi și
întretîiate pe care an de an
le cutreeră vestiții ciobani
vaideeni, tîind țara-n lung
și-n lat.

Mîilor și miilor de fluier,
el le-a ascultat întîiul glas,
el le-a furat întîiul cîntec.
Și numai, după deplina sa
mulțumire, moș Mitu i-a
pus fiecăruia, în briul de
alamă de la gura fluierului
parașa D.T. : Dumitru Tăr-
tăreanu.

OVIDIU MARALOIU

DUMITRU V. TĂRTĂREANU
(Din baladele vaideenilor)

Istoricii adevăresc că răscoala de la Bobilna a fost cea dintii mare răzvrătire țărănească din evul mediu românesc. Că, în primăvara anului 1437, adică acum cinci sute treizeci de ani, țărani împovărați de zeciuială și dări, jefuiți de pămînturile lor și iobăgiți, adică legați de glie, de domeniul nobilului, au înșfăcat armele, să se bată pentru drepte și libertate socială, așa cum înșfăcaseră și țărani șerbi din Franța, din Italia sau din Boemia acelei vremi. Ca pildă pot sta husiții din Boemia care au dezlănțuit, în 1419, un mare război țărănesc împotriva nobilimii; un război lung, greu, încărcat de biruințe și plin de uriașe jertfe. Țărani din Boemia sau din Cehia de azi se băteau nu numai pentru învățăturile propovăduite de Jan Hus, ci, mai ales, pentru distrugerea serbiei, pentru îndepărtarea tuturor privilegiilor feudale, pentru secularizarea averilor bisericii și împărțirea pămînturilor la cei care le muncesc.

Cam tot așa s-a întimplat, în 1437, și în România și anume în Transilvania. În această parte a țării, stăpînea atunci nobilimea maghiară. Ea izbutise să-i facă șerbi pe țărani, fie români fie unguri, izbutise adică să-i lege de glie, să nu le mai îngăduie a se strămuta dintr-un loc în

armăți care cu ce a avut pe-acasă O bă-
tălie singeroasă, într-un iulie fierbinte.
Mulți nobili au pierit acolo, în fața tabe-
rei țărănești fără să poată pătrunde în-
lăuntru. Văzîndu-se înfrinți, nobilii au
propus țăranilor o înțelegere pașnică. Ță-
ranii au primit înțelegerea prevedea plata
zeciuiei și a dijei în monedă veche,
precum și îngăduința de a se strămuta de
pe o moșie pe alta adică țărani să nu mai
fie iobagi. Obținuseră de asemenea învoirea
de a ține în fiecare an cite o adunare pe
dealul de la Bobilna. Ca să fie mai teme-
nică, înțelegerea s-a peretluit în biserica
Mănăstir de lingă Cluj. Mare bucurie a
fost atunci în cugetul țăranilor. Dar nobi-
limea maghiară a chemat, în taină, la Că-
pișna, reprezentanții, adică patriciatul sa-
șilor și al secuilor și au încheiat o alianță
de clasă împotriva țăranilor. Alianța s-a
numit *Unio trium nationum*: Uniunea celor
trei națiuni socotîndu-se singure stăpîne
în Transilvania își făgăduiau una alteia
ajutor, să se aere împotriva oricărui duș-
man răzvrătitor: adică împotriva țăra-
nilor români, unguri, secui ori sași. Această
alianță a funcționat în tot evul mediu. Și
cum marea majoritate a țăranilor erau ro-
mâni, băștinași aici de la Decebal și de la
Traian, *Unio trium nationum* a devenit și

BOBILNA

altul. Dar soarta cea mai grea nobilimea
o hărăzise țăranilor români. Un decret le-
gal, semnat încă din secolul al XIV-lea, dă-
dea nobililor „dreptul de a stîrpi și a ni-
mici răufăcătorii de orice neam și mai
ales pe români”. „Răufăcătorii erau toți
cei care arătau vreun semn de împotri-
vire față de asupririle nobililor: „și mai
ales români”.

Abuzînd de atotputernicia lor, folosînd
ajutorul dat de voievodul Transilvaniei și
de regele Ungariei, nobilii și marii preoți
maghiari, din clasa feudalilor, cotropeau,
prin silnicii și viclesuguri, pămîntul țăra-
nilor pe care și-i făceau iobagi.

Printre aceste măsuri abuzive se numără
și cea a unui episcop catolic care, în pri-
măvara lui 1437, a pretins ca țărani să-i
plătească zeciuiala în monedă nouă: o mo-
nedă rară și mult mai scumpă decît cea
veche. Țărani s-au împotrivit. Pornînd
din preajma Dejului, s-au adunat, sat cu
sat, mare mulțime de țărani din centrul
Transilvaniei, români și unguri. Se adu-
nau, cu arme, sus, pe dealul numit Bobilna.
Adunarea a hotărît să trimită soli la voie-
vodul Transilvaniei, cu rugămîntea de a-i
scoate „din jugul nesuferit al robiei”. Voie-
vodul, numit Ladislau Csaky, era mare
feudal. Și în loc să asculte și să îndepli-
nească ruga țăranilor adunați la Bobilna,
a tăiat capetele solilor. I-a hărțînit în bu-
cătă și le-a răspîdit prin sate, ca să sperie
lumea și să-i piară îndrăzneala de a mai
ridica glas de libertate și dreptate. Văzînd
așa, țărani români și unguri s-au rînduit
în cete. Au atacat castelele nemțești. Dar
mai cu seamă, luînd învățătură de la hu-
siții, au întărit cu șanțuri, cu trunchiuri de
copaci, cu pietre și cu care așezate roată
lingă roată, tabăra de pe dealul Bobilna.
S-au înarmat cu furci, topoare, coase, su-
liți, arcuiri, ghioage.

Văzînd că țărani se adună la Bobilna,
în număr tot mai mare și se gîtesc ca de
război, Ladislau Csaky, comandantul ar-
matei nobiliare, a atacat tabăra de pe de-
alul Bobilna. Au atacat trufașii cavaleri
maghiari leiți în zăle, cu arbalete și spade
lucitoare de oțel, pe cai focoși, pe țărani

o alianță a stăpînitor nobili unguri, a pa-
triciatului săsesc și a secuilor bogăți, în-
dreptată împotriva românilor.

Țărani organizați la Bobilna au biruit
și a doua oară armatele nobililor iar no-
bilii au cerut o nouă înțelegere. Țărani
iar s-au învoit. Și înțelegerea s-a și în-
cheiat, la Apatiu, nu departe de Dej. A
fost însă o nouă înșelăciune; au respec-
tat-o doar pînă au strîns armate noi și pu-
ternice. Luptînd cu deznădăjduită îndîr-
jire țărani au prăbușit la pămînt, și a
treia oară vitejia nobiliară. Au izbutit
chiar să ocupe Clujul. Îi conduceau oameni
ridicați dintre dinșii, cum au fost Mihai
Românul din satul Florești, Pavel cel Mare
din Voievodeni, Ioan din Cluj și mulți al-
ții, ale căror nume n-au mai ajuns pînă la
noi. Dar în timpul iernii și în primăvara
lui 1438, nobilii au adus armate tot mai
puternice și au atacat din mai multe direc-
ții. Așa au izbutit, în sfîrșit, să obțină vic-
toria. Mii de țărani au pierit atunci de sabia
nobililor. Unora le-au scos ochii, altora le-au
tăiat miinile, pe mulți i-au tras în teapă, pe
dealul megieș cu Turda.

Au trecut cinci veacuri și trei decenii
de la răscoala de la Bobilna. Azi țărănimea
română trăiește într-o țară unită și liberă;
muncește și se bucură de roadele muncii
culese de pe pămîntul care abia acum
aparține în adevăr celor care-l muncesc,
țăranilor cooperatori.

Și dacă ne amintim, cu recunoștință, de
cei care au luptat și s-au jertfit la Bo-
bilna, în 1437 și 1438, sau de cei din vre-
mea lui Horia ori din 1907, o facem ca să
înțelegem peste cite piedici grele a trebuit
să treacă poporul român, de-a lungul is-
toriei, și cu cîți dușmani a trebuit să se
bată ca să poată supraviețui. Azi, cînd nu
mai există nobilime asupritoare, țărani ro-
mâni, maghiari, sași, toți trăiesc în deplină
armonie, muncind pentru același scop: o
viață mai bună, mai luminoasă în Republica
Socialistă România, țară independentă, su-
verană, respectată între toate țările lumii.

DUMITRU ALMAȘ

ALBINA

din primul an de apariție

De unde vine obiceiul la zile de sărbători mari să se tragă o sută unu tunuri și nu numai o sută ?

— În Germania este o tradițiune care spune că la Augsburg s-au dat pentru prima oară o sută unu tunuri. Era vorba să se primească un împărat care venea dintr-un război. Consiliul comunal decise să se dea o sută de tunuri. Ofițerul de serviciu, nefiînd sigur cîte anume tunuri se trăseseră, porunci să se mai dea unu ca să fie în tot cazul sută implinită.

Delegații unui oraș vecin, crezînd că aceasta s-a făcut într-adins, au dat și ei într-o altă ocazie tot o sută unu ca să nu rămînă mai pe jos. De aici s-a făcut obiceiul.

★

Care este originea numelor date notelor de muzică — do, re, mi, fa, sol, la, si ?

— Ele se datoresc lui Guy d'Arezzo (anul 990 d. Cr.) care a întrebuițat un himn către Sf. Ion, în care fiecare vers începe ridicîndu-se cu un grad diatonic. Această însemnare reușînd întîia oară, el a urmat să le întrebuițeze, și de atunci a rămas așa. Iată acel himn :
UT queant laxis / REsonare fibris / MIRA gestorum / FAMuli tuorum / SOLve polluti, / LABii reatum / Sancte Ioannes.

Mai tîrziu, în sec. XVII, tot în Italia, s-a înlocuit UT prin DO.

Nr. 23, 8 martie 1898

BOGĂȚIILE CONTINENTULUI ALBASTRU

Dacă te uiți pe un glob terestru vezi fără nici o greutate că întinderea apelor marine și oceanice este mult mai mare decât a tuturor continentelor la un loc. Două treimi din suprafața pământului este acoperită de ape, care în ansamblul lor au fost denumite *continentul albastru*. Sub aceste ape se găsește un fund, pe care cercetările oceanografice ni-l arată tot așa de frământat ca și uscaturile pe care trăim noi. Și acolo sînt munți înalți de mii de metri ale căror virfuri nu ajung totdeauna la suprafață, sînt văi adînci, cîmpii întinse, sint vulcani care aruncă lavă incandescentă ce face să fiarbă apele din adîncuri. Tot fundul marin este acoperit de un mil fin, care îndulcește pantele, netezește asperitățile terenului. În unele locuri grosimea acestui mil poate ajunge la 3 000 m și el conține foarte mulți azotați, fosfați, carbonați, adică săruri necesare pentru dezvoltarea plantelor.

Pe fundul adîncimilor de circa 5 000 m se găsesc niște bolovani negri și rotunzi, de mărimi diferite, foarte bogăți în fier, mangan, cupru, zinc, nichel, platină etc. despre care nu se prea știe mare lucru, dar pe care anumite țări îi scot cu multă greutate pentru a extrage metalele (mai ales manganul) ce conțin.

În apele mărilor sînt foarte multe săruri. Un litru de apă de mare conține 36 grame de săruri. Dacă am putea extrage toate sărurile din apele marine, acestea ar forma o pătură continuă de 45 m grosime la suprafața uscatului. Aur se găsește așa de mult în apele mărilor că fiecare din cei peste 3 miliarde de locuitori ai pământului i-ar reveni peste 50 kg din acest prețios metal.

Pentru industria chimică, omul scoate aceste săruri din apele marine: clorurile le folosește la fabricarea sodei, a acidului clorhidric; sulfatii sînt utilizați în industria îngrășămintelor, sarea îi servește direct la bucate, iodul ca medicament etc.

Mișcările valurilor și ale curenților din mări ne pot fi folositoare pentru a

pune în mișcare diferite motoare care macină, melniță, sfărîmă, presează etc. În nordul Franței s-a inaugurat, nu demult, o puternică hidrocentrală care este pusă în mișcare de zbuciumul continuu al mareelor (mișcări ale apelor marine datorită atracției lunii și soarelui).

Dar bogăția cea mai însemnată a apei mărilor o constituie hrana pe care ne-o poate da. Adîncimea mijlocie a apelor marine este de aproape 4 000 m, avînd însă unele funduri și gropi care pot ajunge la peste 10 000 m. Ei bine, în toată grosimea apelor marine se găsesc organisme vii. Dacă am putea cîntări greutatea totală a tuturor acestor organisme am constata că ea este de mii și zeci de mii de ori mai mare decât a tuturor organismelor ce se găsesc la suprafața uscatului. Și nu sînt numai pești în apele marine. Sînt fel de fel de raci, viermi, scoici mari și mici, broaște țestoase, șerpi și multe mamifere (focă, balenă), fără să mai punem la socoteală mulțimea păsărilor de apă ce trăiesc pe țărmuri sau pe ărsule depărtate din largul oceanelor.

Cantitatea cea mai mare de organisme este nevăzută cu ochiul liber. Aceste organisme trăiesc spre suprafață, în pătura de circa 200 m grosime, unde pătrunde lumina soarelui și este o veșnică agitație a apei. Într-un litru de apă de mare din această pătură se pot găsi câteva milioane de organisme microscopice, vegetale și animale. Totalitatea lor formează ceea ce oamenii de știință au numit plancton. El constituie un fel de „pajiște“ nevăzută a apelor marine, căci constituie hrana de bază în mări și oceane, așa cum iarba de pe cîmp constituie hrana de bază a animalelor noastre de uscat.

Dacă se trece printr-o sită foarte fină apă de mare, rămîne în fileu un fel de cir, ca o zeamă groasă, alcătuită din plancton. Analizele au arătat că valoarea nutritivă a acestuia este chiar mai mare decât a cărnii de vacă. El conține: proteine valoroase, grăsimi, zaharuri, vitamine bogate, săruri minerale, adică

tot ce are nevoie un animal ca să trăiască în bune condiții.

Un francez, pe nume Bombard, a străbătut Oceanul Atlantic de la Gibraltar pînă în America de mijloc, călătorind cu o barcă de cauciuc și hrănindu-se timp de 48 de zile cu acest cir pe care și-l prepara zilnic strecurînd apa de mare printr-o sită deasă. După acest interval a mărturisit că s-a simțit tot timpul foarte bine și nu s-a plîns de foame.

Majoritatea organismelor unicelulare din plancton sînt niște alge verzi, care se dezvoltă pe seama azotaților, fosfaților și carbonaților din apă. Dacă am putea mări cantitatea acestor săruri prin scoaterea lor din fundul oceanului (din mil) atunci am putea mări de zeci de ori cantitatea planctonului din mări.

Oamenii de azi se gîndesc cu îngrijorare la oamenii care vor trăi peste 100 de ani, cînd populația pământului va fi

aproape de trei ori mai mare ca acum. Numai uscatul nu va putea procura hrană acestei mulțimi uriașe de consumatori. Din acest motiv O.N.U. a pus ca sarcină în fața oamenilor de știință ce se ocupă cu studiul mărilor și oceanelor, adică cu continentul albastru, să găsească noi zone piscicole, să caute noi animale marine care ar putea servi ca hrană și să facă cercetări asupra preparării planctonului, pentru ca acesta să poată fi folosit în hrana noastră.

Cercetările continentului albastru se fac pe baza unui plan sistematic abia de cîțiva ani. Noi sperăm ca alături de toate statele care brăzdează apele oceanelor cu vase de cercetări, să putem contribui cu ceva la asigurarea acestei hrane a oamenilor de mîine.

Acad. EUGEN A. PORA
profesor emerit

Cel mai prețios pescuit — sturionii

SAREA IODATĂ ÎN HRANA ANIMALELOR

În țara noastră există o serie de zone deficitare în iod. Ele se află în munții Carpați și versantele acestora, Podișul Transilvaniei etc. Într-o asemenea zonă (Cîmpulung Muscel) autorul acestor rînduri a găsit conținutul de iod mai scăzut de cinci ori în apă, de două ori în fîn și de două-trei ori în laptele vacilor, comparativ cu zona din jurul orașului București.

Urmările deficitului de iod la animale sînt numeroase. Acest deficit provoacă tulburări tiroidiene care fac ca animalele bolnave să dea produși mai pușini și să fie adesea sterpe. La vaci, ugerul e insuficient dezvoltat, iar producția de lapte mică. Tineretul se dezvoltă defectuos. La oi, producția de lînă e, de asemenea, scăzută. Ouăle de la păsările de curte au coaja moale. De cele mai multe ori, animalele cu asemenea tulburări au tiroida mărită. În cercetările noastre am găsit tiroida vacilor și junincilor sacrificate la abatorul din Cîmpulung mai grea cu 10—15 la sută decât a celor sacrificate la abatorul din București.

Cea mai economică și mai simplă metodă de prevenire a gușei și de compensare a deficitului de iod la animale este adăosul de sare iodată în hrană. În Uniunea Sovietică, Statele Unite ale Americii, R.S.F. Iugoslavia, Franța, Canada etc. unde se practică, pe scară largă, administrarea de sare iodată în hrana animalelor, se constată o evidentă îmbunătățire a producției acestora. Astfel, în zona Kameneț Podolsce (U.R.S.S.) purceii proveniți de la scroafele care au primit sare iodată au avut greutatea corporală, la naștere, mai mare cu 26 la sută și la înfărcare cu 15 la sută decât purceii rezultați de la scroafele care n-au beneficiat de acest supliment. De asemenea, vacile care au primit sare iodată au dat o producție de lapte mai mare cu 12—16,7 la sută și un lapte mai gras în comparație cu vacile netratate.

În experiențele efectuate de noi la gospodăria agricolă de stat Lăicăi, în nordul regiunii Argeș, ca urmare a introducerii în hrana vacilor brune a 40-50 grame sare iodată, producția de lapte a acestora a crescut cu 14 la sută, iar conținutul de grăsime în lapte cu 2,6 g/kg. În alte experiențe, vițelii hrăniți cu laptele vacilor care au primit sare iodată au crescut în greutate mai mult cu 13 la sută.

Sarea iodată, necesară gospodăriilor din țara noastră, poate fi furnizată de unele saline ea Slănic, Ocnele Mari etc, sau poate fi preparată în gospodărie de către crescătorii de animale prin amestecarea unei soluții de iodură de potasiu (20 de tablete a un miligram dizolvate în 25—50 centimetri cubi de apă) cu un kilogram de sare.

Ing. VITALIE TEODORU
din Institutul Central
de Documentare Tehnică

CE SĂ CITIM • CE SĂ CITIM

MIHAI VODĂ VITEAZUL

SĂNĂTATEA ȘI

EVENIMENTELE ATMOSFERICE

Printre figurile de seamă din istoria patriei noastre, Mihai Viteazul ocupă un loc de seamă.

Urcat pe tronul Țării Românești la acei zbuciumați sfîrșit de veac — al 16-lea — el și-a consacrat întreaga viață și activitate înfăptuirii năzuințelor de independență și unitate a poporului nostru, crunt exploatat și oprimat în acea vreme, de către imperiul otoman.

Broșura Mihai Vodă Viteazul de D. Almaș, apărută în Editura Științifică, cuprinde în paginile ei: descrierea condițiilor grele în care trăiau masele populare din țările române la finele veacului al 16-lea, împrejurările în care s-a urcat pe tron Mihai — marele Ban al Craiovei — luptele duse de acesta la Călugăreni, în Ardeal și în Moldova, asasinarea mișelească a marelui domnitor pe Cîmpia Turzii etc.

Cititorul găsește în broșura de față multe lucruri interesante și instructive legate de una dintre cele mai zbuciumate perioade din istoria patriei noastre.

Experiența de veacuri a omului dovedește că între sănătatea individului și condițiile atmosferice există o strînsă legătură. Pe timp umed și rece, bolnavii de reumatism, de pildă, au dureri mai mari. Vîntul, ploaia, căldura, frigul influențează însă și evoluția altor boli.

Broșura Sănătatea și evenimentele atmosferice, apărută în Editura Științifică, cuprinde o serie de date interesante care explică, pe larg, felul cum este condiționată sănătatea omului de factorii atmosferici. Se arată, de pildă, legătura dintre tensiunea arterială și presiunea aerului, cum influențează umiditatea aerului evoluția bolilor respiratorii; se explică legătura dintre factorii atmosferici și o serie de boli neuropsihice etc.

Scrisă pe înțelesul maselor, broșura amintită oferă o lectură plăcută și instructivă.

Exodul negrilor din Mississippi

George Moneyhun, corespondent al ziarului american „The Christian Science Monitor” a făcut o vizită în regiunea plantațiilor de bumbac din delta fluviului Mississippi. Ce l-a adus acolo? O mărturisește singur: „Viitorul se prezintă în culori întunecate pentru negrii care muncesc pe plantațiile de bumbac, întrucât un mare număr de muncitori nu găsesc nici o posibilitate de existență”. Stînd de vorbă cu acești oameni săraci, abandonati și lipsiți de posibilitatea de a-și apăra drepturile, ziaristul ajunge la concluzia că „ei luptă din greu pentru existență”. Mai ales că, după cum se semnalează într-un raport dat publi-

cității de „Fondul național al muncitorilor agricoli” din S.U.A., aproape două milioane de negri, care trăiesc în zonele rurale din sud, nu beneficiază de nici un sprijin din partea autorităților „din cauza practicii tradiționale a discriminării”.

Cum trăiesc acești oameni? — se întreabă Moneyhun. „Sărăcia nu reprezintă ceva nou pentru muncitorii de pe plantațiile din delta fluviului Mississippi — constată el. Pentru majoritatea dintre ei, lanurile de bumbac constituie căminul lor, de la vîrsta cînd sînt îndeajuns de mari pentru a ține în mînă o sapă. Micile cabane, în care se

adăpostesc, aparțin însă plantatorului. Un muncitor negru lucrează de la 6 dimineața la 6 seara. În mod obișnuit el nu are de lucru între patru și șase luni pe an. Toate ar fi eum ar fi — consideră ziaristul american — dacă nu ar exista datoriile. Peste jumătate din sumele cîștigate de muncitori revin stăpînului sub formă de datorii. Întrucît ei sînt siliți să cumpere totul, cu prețuri sporite, numai din magazinele plantatorului”.

În ultima vreme, situația și așa precară a muncitorilor din această regiune s-a înrăutățit și mai mult. Întrucît zonele de cultivare a bumbacului au fost

simțitor reduse. Ca urmare, negrii din delta fluviului Mississippi consideră că soluția pentru dificultățile lor economice se află la Chicago, St. Louis, Detroit și în alte orașe mari din nord. Între recensămîntele din anii 1950-1960 peste 323 000 de negri au părăsit Mississippi, iar cei tineri continuă să plece și astăzi. Cît privește diferitele proiecte și planuri, elaborate atît de autoritățile federale cît și de diverse organizații „pentru a se întinde o mînă de ajutor negrilor șomerii”, atît albi cît și negrii din această regiune „sînt de acord — după cum constată „The Christian Science Monitor” — că acestea nu constituie un răspuns la problemele muncitorilor de pe plantații, rămînînd doar pe hîrtie”. Cheia problemei constă numai în lichidarea discriminării rasiale, în crearea unor posibilități egale de instruire cu albi, de muncă și de viață pentru milioanele de negri americani, actualmente „cetățeni de mina a treia”.

P. TATARU

NOU • NOU • NOU

Economisiți timp și bani!

O simplă carte postală adresată secției „COMERȚUL PRIN COLETĂRIE” a cooperăției de consum, str. Sergent Nuțu Ion 8-12, raion V. I. Lenin — București și...

...PRIMIȚI LA DOMICILIU prin COLET POȘTAL mărfurile solicitate. PLATA se face la primirea coletului.

La cerere vi se trimite GRATUIT lista mărfurilor care se pot expedia la domiciliu.

CETĂȚENI DE LA SATE!

PRIMIȚI LA DOMICILIU cărțile care vă interesează adresîndu-vă în scris Librăriei Centrale a cooperăției de consum.

CARTEA PRIN POȘTA

București, str. Sergent Nuțu Ion nr. 8-12, raionul V. I. Lenin.

Lucrările apărute se livrează imediat, iar cele aflate sub tipar, la cîteva zile după apariție.

IMPORTANT

Secția „Discul prin poștă” din cadrul librăriei vă poate expedia cu promptitudine și discurile solicitate.

Pentru a cunoaște cărțile apărute și în curs de apariție, precum și titlurile discurilor înregistrate de „Electrecord” librăria vă trimite — GRATUIT — la cerere, liste bibliografice, prospecte și cataloage.

ÎNȚEPRINDEREA D. C. A. OLTENIA

vă poate face reale servicii

Produsele predate la D.C.A., prelucrate de industria ușoară, devin — oferite dv. prin comerțul de stat și cooperatist — bunuri de larg consum.

Reumatici și suferinzi de dureri articulare, aplicați pe locul dureros „Compresa termogenă” care alină durerile de mijloc, sciatică și lombago, prin acțiunea revulsivă și căldură profundă pe care o provoacă. Respectați modul de întrebuințare. Un pachet costă 5,40 lei. De vînzare la farmacii, drogherii și puncte farmaceutice din țară.

5 281 A

5 286 A

Un părinte, ca pîinea caldă

Pe Grigore îl cunosc de pe cînd era flăcău și îi făcea curte Ilenei. L-am cunoscut pe Grigore și mai tîrziu cînd nu mai era flăcău; era bărbatul Ilenei. Și îl cunosc pe Grigore la fel de bine și acum, cînd e și soț și tată. I-a dăruit Ileana un flăcău, leit Grigore: isteț, neastîmpărat și frumos.

Ioniță este elev, merge la școală. Dar parcă mai mult merge peste drum de școală, pe terenul de fotbal. Il atrage mai mult mingea decît aritmetica. L-am întrebat o dată pe Ioniță de ce nu se duce la școală și mi-a răspuns serios:

— Imi place mai mult să stau în poarta terenului decît în poarta școlii... Imi place să bat mingea, bade Vasile. Să ajung mare sportiv.

L-am luat într-o zi la rost pe Grigore, că mi-e vecin:

— Măi, omule, de ce îl lași toată ziua să bată ulițele satului?...

— E mic. Lasă-l să se bucure de copilărie.

— Așa e, măi Grigore, dar să se mai bucure și la școală. Că pînă una alta nu se bucură decît pe derdeluș, pe terenul de sport și pe ulițele comunei. Ieri au plesnit de bucurie cîteva geamuri la căminul cultural...

S-a speriat Grigore:

— Cine le-a spart? Ioniță?...

— Nu. Pietrele. Ioniță doar le-a zvîrlit!... Ce-i vina lui că s-a construit căminul tocmai în direcția pietrei?...

— Copil, de! Să-l omor pentru atîta lucru?

— Să nu-l omori!

— Atunci? Ce să fac? Să-l îmbrățîșez? Să-l sărut? Să-i spun: „Bravo, Ioniță, vino să te strîng la piept, fiindcă ești bun ochitor! Dacă spargi și ferestrele de la sfat să știi că-ți cumpăr bomboane!”... Așa să-i zic?...

— Dar există mijloace de educație! Ține-l și tu mai din scurt... Laudă-l cînd merită, mustrează-l cînd greșește...

— Dar ce, îmi spune mie cînd greșește? Știu eu cînd nu-i prezent în clasă?

— Atunci mai du-te și tu la școală.

— Păi... eu am terminat-o de-acum 15 ani...

— Da, dar dacă n-o să te duci, Ioniță n-o s-o termine nici peste 20!... Să stai de vorbă cu profesorul, cu dirigintele...

Încearcă Grigore să se desvinovățească:

— Mie drag băiatul, nea Vasile. Mi-e greu să-l arunc vorbe aspre, să-l dojenesc. Mă gîndeam că un părinte bun trebuie să-și lase copilul de capul lui...

— Da, da, lasă-l de capul lui și-o să fie val de capul tău! O să-l arate satul cu degetul! „Îl vezi? E feciorul lui Grigore! Uite ce-a ajuns! Inginer!”...

— Măi Grigore, ca să ajungă inginer e treabă serioasă. Trebuie să vă așterneți amîndoi pe muncă. Amîndoi o dată! El ca elev...

— Și eu ca tată!...

— Văd că ai înțeles!...

— Am înțeles. Mai bine mai tîrziu decît... doamne ferește...

AL. VIANU

felurite... felurite...

DOI ȘOFERI

Autobuzul gonește pe șosea. În autobuz, cu litere mari de o șchioapă este un anunț: FUMATUL OPRIT. Dar șoferul Ion Pavel, care conduce autobuzul I.R.T.A. cu numărul de cursă 4422 se face că nu-l observă. Fumează și e atent la volan. N-are timp să citească. Nici măcar anunțul.

Și un alt caz:

De la autogara Ploiești autobuzul Nr. 31-B-4167 a plecat spre București. Unul din pasageri a început să fumeze. Ca la o comandă automată motorul s-a oprit și pasagerii l-au auzit pe șoferul Ion Chiriță spunînd:

— Oprim mașina pentru 5 minute ca tovarășul din fundul mașinii să coboare spre a-și fuma liniștit țigara. În mașinile I.R.T.A. fumatul este interzis.

Să le facem cunoștință celor doi șoferi că poate cine se adună... se aseamănă.

H. LEREA

NU ȘTIA LECȚIA

După terminarea școlii de tractoriști. Ștefan Lungu — tractorist la S.M.T. Apa (raionul Satu-Mare) — se credea doctor în materie de tractoare. În realitate lucrurile nu stăteau așa. El confunda rezervoarul tractorului cu propriul său „rezervor” pe care îl umplea cu combustibil de „Turți”, „Țuică bătrînă” etc. Apoi, cu plîmul făcut, conducea tractorul pe șosea. Un profesor, văzînd că Fănică nu cunoaște lecția, l-a învățat minte. Taxa școlară (sau mai bine zis amenda) a fost de — 300 lei.

ȘT. CRÎNG

Petre Gh. Andrei, gestionarul magazinului universal din comuna N. Bălcescu, regiunea Bacău, ține cărțile aduse sub tejghea.

— Pun un geam aici, să vedem și noi ce-ai adus!...

Desen de NIC. NICOLAESCU

Cele două incubatoare electrice ale C. A. P. Zîmbreasca, raionul Roșiori, stau nefolosite de trei ani.

— Ce avești de gînd cu incubatoarele? Ori ați căzut cloșcă?!

Desen de T. PALL

La cantina S.M.T. Frăsinet-Lehliu, din vina responsabilului I. Panaitide, s-au stricat alimente în valoare de 9 000 lei.

Cît de tare ai deschide Geamurile din cantină, Toată sala-i cu fum plină, Deh, s-a ars Panaitide!

Toate încasările obținute de căminul cultural din Călușari-Tg. Mureș au fost cheltuite cu plata muzicanților.

În cămin, fără-ndoială, Toți cu inima pustie. Singuri lăutarii-n sală Joacă azi de bucurie.

La C.A.P. Tătărești-Adjud s-au stricat 6 000 litri tescovină.

De-o să văd împričinați, Le voi spune, să rețină: Iată tesco-vinovații Fără nici o tescovină!

V. D. POPA

De la pahar, la par

Dacă nu aveți nervii tari, vă sfătui să nu intrați seara în restaurantul din Segarcea. Vă puteți trezi oricînd în cap cu o halbă sau o sticlă aruncată de te miri ce chefliu. Pocnitul halbelor și paharelor de pereți și de dușumea a devenit sport local. Media săptămînală, 100 de bucăți. La scandaluri mai mari, se sparg și geamurile de pe mese, ba chiar și vitrinele. Campioni ai producției de cioburi sînt Gheorghe Tereacă și Ion Mirea zis Țapu, amîndoi șoferi la G.A.S. Segarcea. Sparg și nu plătesc. Nu-i silește nimeni.

Se pîng ospătării pe unde pot. S-au săturat de scandaluri și de bătaii. Befivii îi obligă să închidă la două noaptea, în loc de 9 seara, cum e programul. „Cerem reprofilarea unității în restaurant lacto-vegetarian” — strigă bietul responsabil.

Geloși pe succesele spărgătorilor de halbe, tinerii V. Radu, V. Dudoi, A. Nica și M. Tunsu și-au propus într-o seară să facă una și mai lată. Au început cheful cu vin, l-au continuat cu bere și l-au sfîrșit cu scandal. La miezul nopții dădeau deșteptarea pe ulițele satului. Li s-a cerut să tacă. Drept răspuns, au tăbărit cu parul pe cei care îi sfătui

să nu mai facă tărăboi. Unuia i-au spart capul și i-au fracturat o mină.

Văzîndu-și isprava, băieții au început să se trezească la realitate:

— Ce facem, pe unde scoatem cămașa?

Au fugit în pădurea Țuglui, ca să adeverească zicala că „nu există pădure fără uscături”. Trei zile au tremurat ei acolo de frig și de frică, pînă i s-a făcut militiei milă și i-a luat de i-a dus la adăpost sigur.

Apoi, li s-a mai făcut un hatîr: fiindcă se știa că nu trecuseră niciodată pe la căminul cultural, s-a luat hotărîrea să fie judecați acolo:

— Dacă n-au vrut să asiste la nici un proces literar, să participe activ la unul penal.

Primei lor vizite la cămin i s-a asigurat un cadru corespunzător. Sala era arhiplină. Cei patru împričinați, bine tunși, îmbrăcați cu elegante costume vîrgate și însoțiți de o escortă atentă, au fost poștiți să-și ocupe locurile rezervate în boxa acuzaților. Pe scenă, a apărut instanța.

Neobișnuiți cu această ambianță, băieții noștri clipeau cam des și se întrebau:

— O fi adeva sau e teatru?

În cele din urmă, s-au convins că este adevărul gol-goluț. Acum se află în siguranță, ferii de „antrenul” de la restaurantul din Segarcea, unde programul nocturn cu sticle sparte și scandaluri este tolerat în continuare. Pînă cînd?

NICOLAE CULCEA

Desenul are 5 greșeli

CONCURS: care sînt greșelile?

Acesta este ultimul desen din concurs. Răspunsurile, însoțite de cele 10 cupoane de participare, pot fi trimise pînă la data de 30 martie, pe adresa: Revista „Albina” — București, Piața Științei nr. 1. — pentru concurs. Cei care vor da cele mai multe răspunsuri exacte vor primi abonamente pe un an la revista noastră.

În numărul din 20 aprilie vom publica rezultatul concursului.

ALBINA NUMĂRUL 1002 CUPON DE PARTICIPARE

